

dette Spørgsmaal var stor Uenighed og Strid ikke alene i Forsvarskommissionen og her i Tinget, men ogsaa ude i Befolkningen, og han ytrede nogen Tvivl om, hvorvidt der var tilstrækkelig Offervillighed i Befolkningen til, at denne Sag kunde ordnes paa rette Maade. Jeg deler ikke denne Tvivl. Jeg ved meget vel, at det ikke er muligt at faa en absolut Enstemighed tilvejebragt her. Det var ikke muligt i Forsvarskommissionen, og det vil selvfølgelig heller ikke være muligt her i dette Ting og endnu mindre ude i Befolkningen. Men jeg kan dog ikke skønne andet, end at naar 16 af Forsvarskommissionens 19 Medlemmer slutte sig sammen i Enighed om, hvad Formaålet for Forsvarets Ordning skal være, og endvidere paa ganske overordentlig vigtige Punkter enes om, hvorledes dette Maal skal naas, saa er det et Tegn paa, at der har været en alvorlig Villie til at løse denne Sag. Det har ogsaa givet sig et efter min Formening tilstrækkeligt tydeligt Udslag, at denne Villie fremdeles er til Stede, og jeg tror ogsaa, at det skal vise sig ved de kommende Valg, at denne Villie er til Stede i Befolkningen.

Jeg skal imidlertid indrømme, at naar man hører Udtalelserne her inde i Tinget, synes det undertiden, at man ser ret forskelligt paa Sagen. Her tænker jeg naturligvis navnlig paa de Mænd, hvis Anskuelse gaa i Retning af, at Landet er forpligtet til at have et Forsvar, og som ogsaa mene, at dette Forsvar maa have en saadan Styrke, at det er i Stand til at afvise de saakaldte forsættelige Krænkelser af Neutraliteten. Hos disse Mænd er der ret forskellige Anskuelse. For nogle synes det først og fremmest at være en Opgave at spare saa meget som muligt, komme saa billigt som muligt fra Ordningen, medens det for dem ikke har saa stor Betydning, om Ordningen under disse Forhold ogsaa bliver noget mangelfuld eller ufuldkommen. Andre se saaledes paa Sagen, at de sige: først og fremmest maa vi have en Ordning, som virkelig kan tilfredsstille det opstillede Formaål, men ved Overvejelsen af, hvorledes denne Ordning skal være, maa vi naturligvis tage ethvert muligt økonomisk Hensyn, sørge for, at der ikke anvendes en Øre mere end højst nødvendigt, og at der ikke stilles Krav om en eneste Time mere af Ungdommens Tid til Uddannelse end højst nødvendigt.

Denne sidste Betragtning deler jeg, og den dele vi alle fra vor Side. Man har bebredt mig, at mine Ændringsforslag

medførte en efter Forholdene ret betydelig Merudgift. Det ærede Medlem fra Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) sagde i Gaar, at mine Forslag medførte en Merudgift paa ca. 4 Mill. Kr. Det er nu efter min Mening ikke rigtigt. Det er oplyst i Betænkningen for mit Vedkommende, at mine Ændringsforslag ville i Forhold til, hvad Regeringen har foreslaaet, medføre en Merudgift af ca. 1½ Mill. Kr., og det samme Tal er det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) kommen til i sine Beregninger. Jeg tror, at det nogenlunde vil komme til at passe. Nu kan man jo nok sige: ja, men 1½ Mill. Kr. er ogsaa en betydelig Merudgift, og det har jeg ogsaa selv været opmærksom paa. Derfor maatte det, der blev vundet ved denne Merudgift, ogsaa være af et saadant Indhold, at dets Værdi for saa vidt langt overgik den Merudgift, det foraarsagede. Og det er efter min Mening ogsaa Tilfældet.

Naar vi have set den højttærede Regering fremlægge et Forslag til en ekstraordinær Formue- og Indkomstskat, en Forhøjelse af den nu eksisterende Indtægts- og Formueskat, er Meningen dermed jo den, at naar Rigsdagen enes herom, og Lovforslaget derefter faar Kongens Sanktion, tilvejebringes der ad denne Vej Muligheden for en Udgiftsforøgelse til militære Øjemed. Og hvis der ikke ad denne Vej tilvejebringes tilstrækkeligt — der er jo dog paaregnet ca. 3 Mill. Kr., og det vil selvfølgelig være stigende i Aarenes Løb —, vil jeg henvise til, hvad det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds selv i sin Tid har været inde paa, nemlig Tanken om Indførelse af en Værneskat. Hvis vi ikke paa anden Maade kunne tilvejebringe de tilstrækkelige Beløb, og det viser sig under Overvejelserne, at vi ikke kunne komme billigere igennem, maa vi naturligvis benytte de Veje, som aabne sig, til at skaffe Penge, og blandt disse Veje er ogsaa en Værneskat. Jeg kan ikke se rettere, end at det vil være en retfærdig Skat.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) fremsatte forleden Dag forskellige Betragtninger over vor Evne til at bære de Militærudgifter, vi have, og de Militærudgifter vi ville faa efter de her forelagte Forslag. Det forekommer mig, at man ikke behøver at søge andetsteds hen for at komme til Klarhed om disse Forhold. Der foreligger i Bilagene til Forsvarskommissionens Betænkning en Redegørelse for dette Forhold fra Statens sta-